

Việt Tinh Kỳ Truyện

Chương 27 : Chương 29

Trọng thương nghiêm trọng, Bảo cần thời gian tĩnh dưỡng, không phải ngày một ngày hai có thể kháng phục, Bảo biết những trận đấu bên sĩ tằng cũng diễn ra sẽ rất ác liệt, cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian, ít nhất ban tổ chức phải cho tịnh dưỡng 3-4 ngày để hồi lại sức mới chiến đấu được. Vừa vào sảnh chờ, mặt Bảo như ngu ra, một người nhân viên thông báo chỉ hai ngày sau bắt đầu tiến vào bán kết luôn, bởi vì nếu thời gian giải đấu diễn ra quá lâu sẽ gây loãng không khí, đồng thời tạo chờ đợi dây nắn lòng khán giả.

Mặc dù học ở đây, nhưng Bảo không khỏi hỏi thăm 18 đời đàn bà của ban giám hiệu Đại Học Viện, học viên ở đây có ý nghĩa gì, chỉ là công cụ mua vui cho mấy người, cho vài đồng tiền vé vào xem ngoài kia sao????, đây không phải là cuộc vui giống trong lầu xanh sao, trả tiền để được xem, được chà đạp lên niềm tự hào, nhân phẩm người khác. Niềm tự hào của đàn ông phải phải vinh quang, tiền tài, thực lực sao?, còn phụ nữa niềm tự hào của họ không phải là nhân phẩm, là cơ thể của họ sao??, tính ra ư cũng đều giống nhau, chỉ là trên hai phương diện kahcs nhau mà thôi, khác nhau là những người này được danh tiếng một chút bề ngoài so với các kỹ nữ, tính ra số phận không khác nhau là mấy, cũng chỉ là công cụ mua vui của những ánh mắt ngoài kia, đầy dục vọng và ham muốn. Bảo thực sự không muốn ở lại jđây nữa, nhưng hẳn chưa thể đi được, trước sau gì cũng đi, phải lấy một chút điểm tốt cho bản thân đã chứ, ít nhất chỉ cần thắng 1 trận nữa là có danh ngạch tiến vào bí cảnh Bách Thảo, có cơ hội tăng lên thực lực, đương nhiên phải nắm bắt, khó chịu tầm này hẳn chịu được, chỉ vài trận đấu thôi mà.

Muốn chiến thắng ở trận tiếp, đương nhiên bây giờ tranh thủ thời gian kháng phục là điều tiên quyết, tại phòng chờ Bảo đang ngồi trị thương, ngồi bên cạnh là Linh, Bảo thật cao hứng khi biết Linh cũng vào bán kết, và đương nhiên không phải gặp hẳn, nếu cả hai chiến đấu tốt, có lẽ sẽ gặp nhau tại chung kết rồi. Linh ngồi bên cạnh nhìn vết thương của Bảo có phần kinh khủng hơn mình, cũng thầm nuốt nước bọt, xuất ra một

viên đan dược trị thương đưa cho Bão, nếu như 3 ngày trước Bão không thềm lấy, thì bây giờ hẳn thiếu nhất chính là thứ này a, hẳn cần trong thời gian nhanh nhất hồi phục lại ít nhất là một nửa sức lực, với tình trạng này chiến đấu thật sự là không thể, tể xuất IRON SUIT cũng cần lượng linh lực rất lớn a, Bão quyết định rồi, hẳn phải có một ít đan dược trị thương, cấp thấp cũng được, và ít nhất một món pháp bảo phòng thủ, trước giờ chiến đấu hẳn chỉ như con sói hoang, một thân liều mạng, có bao giờ tính trước đường phòng thủ, với những đối thủ trước đây hẳn chiến đấu, hẳn còn chưa nghĩ tới điều này bao giờ, nhưng trận chiến hôm nay với Lãnh Bội làm hẳn thức tỉnh, mới chỉ là thể phàm tầng 8 cũng đã làm cho hẳn xuýt chết, vậy khi ra ngoài gặp người cao hơn tu vi thì hẳn tấn công cái rắm a, lo phòng thủ để chạy còn không kịp. nhưng với lượng tiền tài bủn xỉn của hẳn hiện tại, hơn 6k đồng, mua được pháp bảo cùi nhất còn cách quá xa quá xa, cùng lắm là mua được vài viên hạ cấp địa đan dược thì được, nói là làm, Bão dùng 1 ngày làm lành các vết thương hở, chỉ mới kéo da non, xương tay được đưa về đúng vị trí, tạm thời chưa thể liền lại được, qua ngày hôm sau, Bão rời khỏi sảnh chờ, hẳn quyết định đi đến một thành thị gần Đại Học Viện thuộc chính Đại Học Viện quản chế, cách đó cũng không xa chỉ tầm hơn 60 km, ngồi xe tê ngưư chỉ mất tầm hơn một tiếng đồng hồ, bình thường con đường nay luôn luôn tấp nập người ngựa, nhưng hôm nay vì Đại Hội Tranh Tài nên con đường khá vắng vẻ, lâu lâu mới gặp được một vài thương nhân cưỡi ngựa đi qua, Bão ngồi trên xe tê ngưư mà hẳn thuê được giá rẻ, cơ mà đúng là giá rẻ luôn, chỉ tốn 20 đồng, nhưng hẳn cảm tưởng khi đi về chắc chắn tốn hơn 20 đồng mua thuốc sức mông, xe đồng quá thể, lại còn đi chậm, ghế gỗ còn không có nệm, tựa như ngồi xe máy cày thửa nhỏ.

Làm vết thương trên đùi, trên hai tay đôi lúc thốn thốn như muốn nứt ra, lộ cục tiếng 1 con tê ngưư chạy, xe kéo mà chỉ có một con tê ngưư, bây giờ hẳn mới thấy a, trước đây bèo bèo như nhà Diễm cũng được 2 con kéo, nhưng đéo hiểu sao đã một con kéo mà thằng “tài xế” này còn thích đi đường qua mấy ổ voi, ổ gà, một con tê ngưư rặng phụt shit mới lôi đi qua được.

Đi qua một vùng khá vắng người, Bão giác quan thứ sáu đột nhiên kích hoạt, cảm nhận thấy một tia nguy hiểm vụt tới, hẳn lập tức cúi gập

người xuống sàn xe, trần của xe kéo đột ngột hóa thành bụi phấn, chỗ xe kéo chỉ còn một nửa thân dưới, xe tê ngư từ từ chậm lại một chút rồi đột nhiên lao về bên sườn đồi bên cạnh, Bảo biết tên tài xế bị sử rồi, con tê ngư mất điều khiển haowcj bị người ta tác động tự lao vào sườn đồi bên phải, xe kéo lao vùn xuống dốc,

“Bành”, chiếc xe kéo còn một nửa trực tiếp vỡ vụn khi đâm phải một gốc cổ thụ, Bảo văng ra ngoài, vẻ mặt tràn ngập đau đớn, vết thương ở đùi lại lần nữa rách toạt ra, xương tay phải lại rắc rắc vỡ ra, tay trái lúc trước bị đóng băng giờ này mặc dù kháng phục khá nhiều nhưng cũng không thể mạnh mẽ bằng tay phải được, Bảo đâu còn suy nghĩ gì được nữa, nguy hiểm tới tính mạng nhất quyết không thể chần chừ, IRON SUIT bọc ngay hai chân tức tốc chạy theo hướng xuống đồi mà chạy trốn, kinh nghiệm từ lần trước, nếu chạy ra những nơi đô thị hay vắng vẻ, thì người chết còn nhanh hơn, trên thế gian không tin ai được, phải tự thân cứu lấy mình thôi, nhưng vừa chạy được hơn 30 mét, Bảo lại jcamr thấy một tia nguy hiểm tiếp cận sống lưng của hắn, toàn bộ lượng IRON SUIT còn lại được Bảo tể xuất thành một tấm khiên tạm thời trên lưng, ngăn chặn đòn này, hắn không còn thời gian để quay lại dây dưa một giây phút nào với bọn truy sát hắn, nếu đã truy sát hắn, đương nhiên bọn chúng đã tính tới thực lực của hắn, và phái người mạnh hơn hắn ít nhất là 2,3 lần tới đây giết hắn.

Thêm một tiếng “bành”, lực công phá kia quá lớn. IRON SUIT trên lưng lập tức vỡ tan, Bảo bị đánh bay cắm mặt xuống đất, sương sườn bị gãy ít nhất 7 cái, miệng liên tục học máu tươi, ánh mắt đang mờ dần, linh vận không màu của hắn thốn thốn vỡ vụn, linh lực đang tán loạn. không thể chạy jđược, Bảo phải lăn xuống, dù sao đây cũng là sườn đồi, cây cối rất nhiều, chỉ cần tìm được một chỗ trốn hắn lập tức có một tia hy vọng sống sót.

Ở phía sau hắn, là 4 người đàn ông, một trong số đó Bảo biết mặt, là tên Lãnh Thuyết bị hắn đánh văng mấy ngày trước, hôm nay dẫn theo 3 người, hai tên là sĩ tăng tầng 5 và một tên sĩ tăng tầng 7, để đối phó với một tên thể phàm tầng 6, đây cũng là hơi quá khoa trương rồi, nhưng Lãnh đại nhắc nhở nên Lãnh tứ cũng hành động cẩn thận hơn, cử ngay 3

tên sĩ tăng trung kỳ đi.

Lãnh Huyết nhếch miệng cười, tên gia hỏa kia có thể đánh bại hắn, nhưng vẫn là thể phàm tu vi, mà thể phàm tu vi ở thế giới này khác gì con kiến đâu, hắn được lệnh dẫn 3 người tới đây để tiêu diệt Bão, việc của hắn chỉ đơn giản là nhận dạng Bão mà thôi, cơ bản không có quyền hành gì, nhưng tại lúc sung sướng được trả thù này, hắn đã quên mất vị trí thân mình, trực tiếp hô to

-“Giết nó, đuổi theo”, sau đó cười ha hả

3 tên sĩ tăng càng là không thêm lời nói của tên tự xưng kia, lời nói chưa xong, 3 người đã đuổi được một đoạn rồi,

Bão tiếp tục lăn xuống, IRON SUIT bây giờ không thể bọc ở chân được nữa, chân phải bị thương quá nặng, không thể chạy, tay phải không thể công kích, Bão huyền hóa IRON SUIT thành một tấm ván lán bóng phía dưới lưng, dùng lực chân trái đạp về phía sau dùng lực trượt xuống, tấm ván này Bão tạo ra dựa trên trò chơi trượt tuyết mà hắn đã chơi trước đây ở một nơi tuyết rơi nahan tạo ở Sài Gòn kiếp trước, nằm úp trên ván, chân trái liên tục đạp lực về phía sau, tay trái mang bán nguyệt đao liên tục chém ra các đao đao phong dọn đường đi, mặc dù làm như vậy chả khác nào để lại đường đi cho bọn truy sát, nhưng Bão không còn lựa chọn rồi, chỉ cần hắn dừng lại một chút thì bọn kia sẽ đuổi tới ngay, mỗi lần tám ván lướt qua vài rễ cây nhô cao, vài tảng đá, vài bụi rậm, cơ thể Bão lại chịu hàng ngàn đau đớn, thân thể nay đã toàn là máu, da đầu còn bị rách toạt một mảng, miệng liên tục hộc máu tươi, đôi mắt đã khá mờ, không nhìn rõ phía trước, nhưng có một điều Bão rõ ràng, chỉ cần dừng lại thì hắn chêt chắc, cho dù một tia hy vọng, hắn cũng phải nắm lấy. Có thể sống chẳng ai muốn chết cả, nhưng khó kahwn lại chống chất xuất hiện, một tên nam tử mặt bị khăn đen sĩ tăng tầng 6, hắn là người thiên về tốc độ, với tốc độ cực nhanh hắn đã đến ngay phía sau tấm ván cùng Bão đang trượt xuống, hắn dùng sức nhảy lên, từ trên không, bổ nhào xuống Bão như điều hâu gắp gà con vậy, trên tay màu nâu đất linh lực cuộn tròn, một nắm đấm bằng đất to

lớn như quả bóng được gia cố linh lực chắc chắn vô cùng, mang theo cái chết ập xuống đầu bảo,

Bảo biết hẳn không ổn rồi, tay trái đang chưa kháng phục miễn cưỡng giờ lên, "cực lốc quyền" tụ lại, cát bụi, lá cây, cỏ khô xung quanh 5 mét, cuộn cuộn luồng không khí xoắn đến cánh tay trái yếu ớt của hắn, cho dù lao lực chết, Bảo cũng phải cho tên này ăn quả đắng, truy sát hắn mà không để lại gì thì cũng uổng công hắn tu luyện lâu nay.

Đôi mắt đàn lò mờ của Bảo bỗng nhiên như bừng tỉnh, ánh mắt xuyên qua quang mang, "cực lốc quyền" tụ lực thành công, vung tay trái, dùng hết tất cả lực lượng còn lại trong cơ thể vào một quyền này, Bảo đánh đấm ra một quyền, luồng xoáy lửa bị nén lại, tiếng "rít rít" ghê người do lửa va chạm cùng các tạp chất trong lốc xoáy lại vang lên, giao phong với thổ quyền màu nâu vàng mảnh mẽ kia,

"ẦM", hai quyền đầu giao nhau, đôi mắt xoẹt qua một chút lệ quang của Bảo như vụt tắt, tay trái toàn bộ xương đã vỡ vụn, tình hình còn kinh khủng hơn so với tay phải, nhưng Bảo nào đâu để ý nữa về cánh tay, linh lực hắn đã cạn, đang điên cũng bị âm âm kinh lực quét ra phá vỡ, tầm nhìn tràn vào mơ hồ, Bảo biết hẳn xong rồi. miệng học ra một ngụm máu tươi có cả mảnh vỡ của ngũ tạng, hình ảnh đứa em gái bé bỏng của hắn lại hiện lên, từng tiếng cười đùa của hai anh em, những lúc em gái làm nũng anh hai, những lúc anh hai tranh đồ chơi ăn hiếp cô em gái nhỏ nhắn, rồi sau đó phải cõng cô bé vừa đi vừa dỗ dành, hình ảnh những lúc chỉ có hai anh em ngồi tựa vào nhau khi bố mẹ cãi nhau, có lúc lại đánh nhau, có lúc lại lôi hai đứa ra mà đánh đập, coi nhau như mục tiêu sống của mình, mục tiêu để tồn tại, nhưng hai kiếp người, Bảo đã làm gì cho em gái hắn chưa, Chưa, chưa một lần hắn làm được gì cả, một cảm giác bất lực tràn đến, đôi mắt mờ hồ của Bảo nhắm lại, hai hàng lệ tràn qua hai khóe mắt đã rách bươm, hong dòng huyết lệ chảy xuống, cũng là sự tiếc thương cho hai kiếp người.

Kinh lực dư chấn từ cuộc giao phong đẩy nhanh tốc độ lướt đi cầu tẩm ván trượt, Bảo dường như đã là xác chết nằm trên đó, linh lực đã tiêu

tán, đầu oặt sang một bên, tên bịt khăn đen bị đánh thối thui văng vào gốc cây cổ thụ gần đó, hộc ra một ngụm máu tươi, hắn không ngờ một tên tình trạng hấp hối như thế kia lại cho hắn ăn quả đắng như vậy, đây cũng là quá khinh thường đối thủ mà ra đây mà, bây giờ khoảng cách đuổi kịp ngày càng xa, mặc dù cố vể tên kia đã đoạn khí nhưng “sống phải còn người, chết phải còn xác”, phải xử lý triệt để. Cùng lúc đó 2 tên cùng đội cũng đã lướt đến, tên đi trước kể qua tình hình, tên sĩ tăng tầng 7 ra lệnh tiếp tục đuổi theo, đôi chân vừa nhảy, một thân ảnh mặc trường bào trắng nhẹ nhàng xuất hiện chắn trước mặt 3 người.

LINK Truyện:

Việt Tinh Kỳ Truyện <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/viet-tinh-ky-truyen-3581254.html>

LINK Chương này:

Chương 29

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/viet-tinh-ky-truyen-3581254/chuong-27.html>